

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 32 (404)

П'ятниця, 12 жовтня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

РЕПОРТАЖ

У НАС—ЗАМОРСЬКІ ГОСТІ

Місто над Бугом все частіше відвідують гості з-за рубежа. Міцнішають наукові, ділові і культурні зв'язки, розширюється обмін студентами, спортсменами, громадськими діячами, туристами, які прагнуть ближче познакомиться з мальовничим Поділлям, його людьми.

І дуже приємно, що гості з інших країн не обминають наш інститут. Ось і минулої п'ятниці до нас завітали члени делегації з міста Пітерборо з Великобританії, котрі гостюють у Вінниці за програмою тижня дружби двох міст. В її складі — містер Джефрі Ріджвей, заступник директора фірми по виробництву обладнання для легкої і харчової промисловості, його дружина Джун, містер Мартін Фарбс, старший чиновник департаменту освіти графства Кембрідж та містер Майкл Сміт, представник згаданої фірми. Вони відразу, як тільки переступили поріг «білої зали», відчули себе бажаними гостями. На них чекали квіти, привітні усмішки, атмосфера зацікавленості і доброзичливості. На знак поваги і дружби дівчата в українському національному вбранні піднесли їм запашний пшеничний каравай, подарували вишитий подільським орнаментом рушник, а група дітей на англійській мові виконала популярну у

Великобританії пісню, яку дружно підхопили гості.

Обов'язковий в таких випадках церемоніал прийому офіційних гостей відбувся, однак не затягнувся. Від професорсько-викладацького складу, студентів інституту делегацію привітав проректор Юрій Анатолійович Буренніков, який відзначив, що зближення двох міст, двох народів сталося завдяки загальному потеплінню міжнародного клімату, зокрема, великим позитивним змінам у внутрішній і зовнішній політиці Радянського Союзу.

Не заборилися висловитися і гості. Містер Ріджвей особливо захоплено говорив про теплоту, з якою зустріли членів делегації на вінницькій землі, про велике благо жити в дружбі, мирі і співробітництві. Він висловив сподівання на ще більш тісні зв'язки, зокрема, в галузі науки і освіти, на обмін студентами між нашим інститутом і технічним коледжем Пітерборо. Містер Ріджвей взагалі не проти того, щоб бачити нашу країну членом Європейського співтовариства.

Члени делегації поділилися думками про встановлення ділових контактів з підприємствами Вінниці, повідомили про домовленості на обладнання технологічних ліній, технічне оснащення деяких заводів і фабрик легкої та

харчової промисловості області.

Потім були традиційні запитання і відповіді з різних галузей життя англійського міста: про соціальний розвиток, народну освіту, наукову роботу і торгівлю, бізнес, одне слово, про все, що цікавить людину.

І хоч спілкувалися представники різномовних народів, вони прекрасно розуміли один одного. І не тільки завдяки знавцю англійської мови, заступнику секретаря парткому Олександрові Івановичу Медведському, який успішно виконував обов'язки перекладача. В народі кажуть, що друзі можуть порозумітися і мовою усмішок, жестів, поглядів. Справді, і без перекладача було вдосталь схвальних вигуків, рукоприскань. А скільки сміху від м'якого англійського та історичного українського гумору викликали різні спогади, репліки!

В атмосфері ось такого гарного, веселого настрою промайнув весь день. З «Білої зали» члени делегації в супроводі гостинних господарів відправились оглядати інститут. Вони відвідали ряд факультетів і кафедр, профілакторій, бібліотеку, спортивні споруди, клуб.

Особливо зацікавив англійців нещодавно відкритий в інституті культурно-художній центр. За склянкою чаю

друзі з Пітерборо і вінницького політехнічного інституту говорили про загальнолюдські цінності, мораль, гуманізм. В кімнаті українського образотворчого мистецтва було біля чого вести розмову — чудові зразки живопису, художньої вишивки, гончарства стали предметом поживленої дискусії. А викладач кафедри історії світової і вітчизняної культури Леонід Володимирович Філонов представив гостям експоновані тут твори відомого українського митця Федора Панчука.

У ці хвилини важко було виділити, де гості, а де господарі. Розмова, дискусія стали розкутими, довірливими. В них взяли участь також завідувача кафедрою історії світової і вітчизняної культури Тамара Болеславівна Буяльська, доцент Ріта Маркусівна Сокирянська, проректор по роботі з іноземними студентами Михайло Євгенійович Іванов та інші.

Члени делегації щиро дякували політехнікам за гостинність і дружбу, яка після цієї зустрічі зробила ще один виток вгору.

Л. ЛЕОНІДОВ,

На знімку: розповідає Мартін Фарбс, поряд — Джефрі Ріджвей. Своїми думками діляться Майкл Сміт і Р. М. Сокирянська, гості вітають діти. Фото С. Лісового.

На запрошення президента

Цими днями з Канади повернувся ректор інституту, професор Б. І. Мокін, який перебував там на офіційне запрошення президента університету міста Ватерлоо провінції Онтаріо.

І не встиг Борис Іванович, як кажуть, перевести дух після тривалої, насиченої поїздки, як виявив бажання цього ж дня поділитися враженнями з колективом.

На зустріч з ним в активний зал прийшли викладачі, працівники служб, чимало студентів. В живий популярний формі ректор розповів про стан вищої освіти в Канаді, як живуть і трудяться канадці.

Для бажаючих детальніше познакомиться з цією країною Борис Іванович привіз велику кількість брошюр, проспектів, інших матеріалів, які має намір передати для загального користування в Інститутську бібліотеку.

В наступних номерах «За інженерні кадри» друкуватимемо дорожні нотатки, які ректор люб'язно погодився написати для багатотиражки.

БАГАТИЙ урожай яблук дозрів цього року в садах радгоспу «Зоря комунізму» Могилів-Подільського району. Збирати його довелося зведеному загону студентів енергетичного й будівельного факультетів. Розташувався він у двох зручних гуртожитках, де і телевізори, і репродуктори, і свіжа пошта. Коротко кажучи — все для доброї роботи і нормального відпочинку. В цьому, безперечно, заслуга директора радгоспу В. А. Кучера, який регулярно бував і в гуртожитках, і на робочих місцях, в усьому допомагав, вирішуючи питання швидко і ділово.

В загоні створили 9 бригад, які надійшли в розпорядження бригадирів-садівників, серед яких особливе слово хочеться сказати про В. С. Зябенченка і С. М. Грицькову. Жодної хвилини простої! Праця організована так, що сприяє швидкому збиранню і упаковуванню. Чітко діяли в саду трактористи О. Буга і А. Дзюбенко, а на перевалці В. Будзя та М. Лученко. Особливо подобалась робота Володимира

Будзі, колишнього воїна-афганця, який уміє робити своє діло з особливим блиском і навіть шиком. Це запалювало, це позначалося на загальному результаті.

АРОМАТ ОСІННІХ ЯБЛУК

А норми були нелегкі. В перші дні не кожному вдавалося нарвати два контейнери яблук. Але потім з такими учителями прийшов і досвід. Постійно виконували й перевищували план Геннадія Ліщинського, Олега Юрченко, Володимир Молячук, Володимир Коломєць, Іра Мішук, Наталя Бондаренко, Віка Остапенко. Приємно було розписуватися у відомості за 140—120 карбованців грішми та ще за 20 процентів заробітку фруктами.

Бригади Зябенченка і

Грицькової зібрали за вересень понад 400 тонн яблук.

Певна річ, наслідок був би значно слабшим, аби не копінка праці викладачів Н. Дворникова, М. Орленко, Н. Мельник, котрі постійно були поряд, підтримуючи словом і ділом.

Вечорами в гуртожитку грала музика, дзвеніли пісні, невтомно функціонувала дискотека. У вихідні їздили до батьків, вирушали на круті схили Дністра, розводили багаття. Отже, хоча й за стінами вузу, місяць минув напрочуд змістовно. В студентських гуртожитках про нього ще довго буде нагадувати тонкий аромат достиглих осінніх яблук.

П. УШАКОВ,
кандидат історичних наук

ПОПРАВКА:

В номері газети за 5 жовтня (стаття «Вересень — у робочій спеціальності») вкралася помилка. В абзаці: «Майже аналогічна ситуація була і в Немерях Мурованого Курілозельського району, де працював сільгоспзайн факультету обчислювальної техніки» — слід читати «факультету автоматичної мікроелектроніки».

СЬОГОДНІ — В КПРС

ОЧІКУЮЧИ РЕФОРМ І КОМАНД

В нашій партійній організації триває звітно-виборна кампанія. Проведено збори більше, ніж у половині партгруп, а 4 жовтня відбулися збори в переважній більшості партгруп, не визначені строки проведення зборів у цехових організаціях, не приділяється належного контролю сплати внесків.

Тим часом, наприкінці місяця вже й інститутські партзбори. Чи розв'яжуть вони всі назрілі проблеми? Все залежатиме від того, з чим і як підійде до зборів кожен член КПРС, від його розуміння ситуації, що склалась, від пошуку шляхів і методів виходу з кризи.

В процесі звітно-виборної кампанії розглянуто заяви щодо виходу з лав КПРС. На АКП залишили партію 7 чоловік, на ФСГН — двоє. У члени КПРС рішенням зборів АКП прийнято В. А. Попова, співробітника планово-фінансового відділу.

ФОТ, РТФ і ФАМУ, де секретарями Ю. С. Ільницький, О. М. Мацюк, О. С. Гіренко. Тут ще й досі не проведені збори в переважній більшості партгруп, не визначені строки проведення зборів у цехових організаціях, не приділяється належного контролю сплати внесків.

Тим часом, наприкінці місяця вже й інститутські партзбори. Чи розв'яжуть вони всі назрілі проблеми? Все залежатиме від того, з чим і як підійде до зборів кожен член КПРС, від його розуміння ситуації, що склалась, від пошуку шляхів і методів виходу з кризи.

В процесі звітно-виборної кампанії розглянуто заяви щодо виходу з лав КПРС. На АКП залишили партію 7 чоловік, на ФСГН — двоє. У члени КПРС рішенням зборів АКП прийнято В. А. Попова, співробітника планово-фінансового відділу.

О. МЕДВЕДСЬКИЙ,
заступник секретаря парткому.

Прилад —

Прилад, що на знімку, перед його автором доцентом кафедри ЕПІМ і СТ Віталієм Івановичем Кузьміним, називається складно і мудро — стенд зняття кругової діаграми навантаження і побудови її електричних характеристик. Крім складності і мудрості назви, в стенду є ще одна, либонь, найголовніша заслуга — він працює на ту наукову проблему якості енергії, яка на одному з заводів республіки вже дає мільйон карбованців річного економічного ефекту.

Прилад цей невдовзі буде відправлено до Москви на Виставку

Мільйонер

досягнень народного господарства Союзу РСР. Побажавмо ж Віталію Івановичу, щоб досконали експерти оцінили його працю найвищим балом і щоб це чадило на нові пошуки, адже у нього вчаться. В. І. Кузьмін — педагог з двадцятирічним стажем, ветеран праці, веде кілька лекційних курсів, в тому числі й «Основи технічної творчості». Вчений має спеціальний гурток талановитої студентської молоді, з якого, слід сподіватися, виростуть послідовники — такі ж діяльні і невтомні, як і їхній учитель.

Фото Р. Кутькова.

ВЕРСІЯ

БОРМАН — АГЕНТ КДБ?

Останнім часом поширюється версія, що колишній найближчий поплічник Гітлера, його заступник по фашистській партії Мартін Борман, був агентом КДБ. Наскільки реальні ці чутки можуть дати спогади кадрового німецького офіцера, представника Генштабу сухопутних сил нацистської Німеччини, а потім — організатора і керівника (до 1968 р.) розвідвальної служби ФРН Рейнхарда Гелена, автора книги під назвою «Служба».

ОДНОГО разу після тривалої розмови ми з Канарісом дійшли до висновку, що Радянський Союз має добре інформоване джерело відомостей безпосередньо в колах вищого німецького керівництва. Неодноразово і незалежно один від другого ми виявляли, що в найкоротший строк противник дізнавався у всіх деталях про розмови, що відбувалися у правлячих колах Німеччини і намічених там діях.

Тут хочу покінчити з замовчуванням однієї таємниці, в ретельному збереженні якої зацікавлена радянська сторона і яка є ключем до одної з найзагадковіших справ нашого століття. Мова йде про фатальну роль, яку в останні роки війни і невдовзі після неї відігравав найближчий довірений Гітлера — Мартін Борман.

Вже перед початком війни Борман працював на Радянський Союз в ролі інформатора і консультанта. Незалежно один від одного ми встановили той факт, що тільки Борман користувався ніким не контролюваною радіостанцією. Ми обидва розуміли також, що цілеспрямоване стеження найближчим після Гітлера членом нацистської ієрархії в той момент цілком виключалося. Будь-яка необережність означала б кінець розслідуванню і наш власний кі-

нець. Канаріс виклав мені свої підозри і припущення і зробив висновки щодо мотивів зрадничької діяльності Бормана. Можливість шантажу Канаріс не виключав, однак найбільш ймовірним вважав те, що до цього Борману вдавалося підживляти довіру Гітлера до своїх суперників — Герінга і Гейбеля, була нам відома. Мої власні висновки підтвердилися після 1946 року, коли я отримав можливість розслідувати таємничі обставини втечі Бормана з бункера Гітлера в Берлін і його зникнення. Неодноразово твердження, що з'являлися в міжнародній пресі, що наче-то Борман живе в непрохідних джунглях між Парагваем і Аргентиною під охороною до зубів озброєних охоронців, позбавлені усяких підстав.

У 50-х роках з двох інформацій, одержаних з надійних джерел, я впевнився в тому, що Мартін Борман жив в умовах найсуворішої таємниці в Радянському Союзі.

Під час захоплення Берліна колишній рейхслайтер перейшов на бік радянських військ, а згодом помер в Росії...

„ВІЛЬНІ СТУДЕНТИ“ НЕ ВИЗНАЧИЛИСЬ

Група активістів студентської профспілки і комсомольського комітету інституту в складі В. Боднаря, О. Янченка, М. Семенюка і Н. Абдулаєва з 29 вересня по 5 жовтня цього року перебувала з візитом в Свентокшицькій політехнічній академії міста Кельце в Польщі. Мета візиту — поновлення дружніх стосунків, котрі помітно підупали у зв'язку зі зміною політичного клімату в обох країнах. Спілка студентів Польщі, зокрема, що була осередком цих стосунків, опинилася в числі тих багатьох громадських формувань, що раптово здригнулися і втратили колишню вагу.

Тепер найавторитетнішою студентською організацією

країни є Спілка вільних студентів, котра діє з позицій «Солідарності». З лідером цієї Спілки в Свентокшицькій політехнічній Анджеєм Секулою встановлено товариський контакт. Відбулася також зустріч з ректором Збігневом Ковалем.

Питання про обмін студентськими будівельними загонами, що був традиційним і щолітнім, не розв'язане. Досягнуто принципової домовленості про безвалютний обмін туристичними групами, яка, правда, буде істотно підкорегована тоді, коли вступить у дію ринкова економіка.

В. БОДНАР, голова профкому студентів.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

Кажуть люди, кажуть...

28 вересня 1990 року в газеті «За інженерні кадри» Ю. Князев справедливо обурювався тим, що немає в нашому інституті сили, яка б змусила наших відповідальних осіб забезпечити нормальну роботу ліфтів у головному корпусі. Деякі працівники бібліотеки вже кілька разів були на лікарняних, ходили до проректора по господарстві, оббивали пороги головспеців, звернулися навіть до комітету народного контролю...

Нема сумніву, народні контролери поцікавляться, хто і скільки одержує за ці неподобства і попросить адміністрацію найвищого рівня навести нарешті належний порядок. Вважаю, що знайдеться і найголовніший відповідальник...

А поки-що хочу додати, що з року в рік наш інститут у вечірні години не освітлюється. Добре, що зараз нема дощу і снігу, але ж скоро все це буде. То за чий рахунок будемо платити потерпілим?

Між тим, кожного року головний енергетик, тов. Нікітін, справно отримуючи заробітну плату, вперто нічого не робить, щоб і освітлення було справним. Кажуть люди, що чоловік вважається головним енергетиком за те, що робить темряву. Доки ж так триватиме?

Може, до тих пір, поки він буде головним?

В. ДЕМІШКО, зав. відділом комітету народного контролю.

РІШЕННЯ партії — закон! — любив виголошувати на зборах і пленумах номенклатурний Лука Овдійович Кашук. І партія за це любила його, посилала на найвідповідальніші ділянки.

І не тільки за послух. В ньому щось було неординарне, нестандартне. Інші партфункціонери, обійнявши якийсь пост, неухильно вели генеральну лінію, не збоюючи ні ліворуч, ні праворуч. Він же, якщо ця лінія хоч трохи вертала ліворуч, сам лівішав від голови до ніг, навіть перетравлював їжу тільки лівою частиною рота, і, навпаки, робив різкий розворот на 180 градусів, якщо лінія брала трішки праворуч.

Така запозятість імпонувала високою особою.

Цей не проспить, завжди вирветься вперед, — говорив про нього перший секретар обкому.

Справді, коли генеральна партійна лінія вивела країну на рейки укрупнення, концентрації і спеціалізації, то першим відгукнувся саме він — районний секретар Лука Кашук, котрий вирішив об'єднати усі тридцять існуючих колгоспів у три великих господарства «Гігант-1», «Гігант-2», і «Гігант-3».

Не біда, що від головних садів до окремих сіл відстань іноді сягала двох десятків кілометрів і тамтешні бригади керували за допомогою радіозв'язку. Бо,

щоб дістатись особисто, треба було спочатку їхати в сусідній район на залізничну станцію, звідти поїздом до наступної станції і лиш тоді, пересівши на рейсовий автобус, добиратися до потривної бригади або ж навпаки.

Звісно, були незручності. Зате які масштаби! Які ниви безкраї.

Але треба було такому статися — усі три «Гіганти» виявилися колосами на глиняних ногах, через рік завалилися в прямому і переносному значенні. Безкраї ниви, які за день не можна було ні обійти, ні об'їхати, запустили і видали по три засушених колоски на квадратний метр, а продуктивна худоба — бички, телята, корови, як не реалі від голудухи, не була почута в «столиці» і мусила сама шукати собі прокорм, перетворившись в зграї здичавілої ВРХ, яка нагоняла жах на довколишнє середовище. Тож м'ясо втекло, зерно горобці склювали, а молоко кицька вилизала ще тоді, коли корови свійськими були і юрилися в корівнику.

Довелося на черговому партпленумі вказати Кашуку на певний перегин і зробити оргвисновок — його перевели в сусідній район на секретаря по пропаганді.

Нічого, — поплескав його по плечу Перший. — На помилках вчимося. Ти

ще вплинеш на широку воду...

Справді, про Кашука незабаром знову заговорили. Партія зробила акцент на поглиблене вивчення марксистсько-ленінської теорії і забутий було Лука почав

нова ідея — розвішати портрети Маркса, Енгельса і Леніна в церквах, костюлах, синагогах, щоб їм, а не Ісусу молилися люди — віруючі і невіруючі.

Першими організованим порядком привели туди уч-

НА САТИРИЧНІЙ ХВИЛІ

Нестандартний Лука

енергійно втілювати партійну лінію в життя: організував обов'язкові народні школи по емпіріокритицизму, перевіряв усі підприємства, колгоспи, організації на предмет наявності на стінах портретів класиків марксистської філософії, навіть парк культури і відпочинку перейменував у Марксове поле.

Дуже дісталося тим керівникам, службовцям, на столах яких замість класиків під склом лежали фотознімки красунь-акторок чи інших там жіночок. А ще згодом його розум осянула

нів шкіл і профтехучилищ, які клали поклони святим комуністичним ідолам і вимолювали: «Боги наші милосердні, зробіть аби швидше комунізм явився, аміни!».

Скоро в районі все населення стало віруючим: вдень люди молилися, увечері гризли емпіріокритицизм, так що і працювати було нікому.

Тож знову довелося робити оргвисновки, причому серйозні — Луку перевели на роботу в село, дали радгосп.

І знову сам Перший його заспокоював:

— Досвіду, ініціативи тобі не позичати. Ти себе покажи на селі!

Треба віддати належне нестандартному Луці, він не впау в відчай після чергової невдачі, а уважно стежив за подіями в країні, партії, і коли на горизонті замаячили контури перебудови, негайно сам почав лияти. Проаналізував, куди повіяв вітер, і став неформалом, організував навіть нову партію — радикал-націонал-селянську.

Тож от, — виголосив він промову на першому віче. — Відтепер у нас буде демократія, гласність і самостійність. Створимо свій парламент, оберемо президента, приймемо декларацію про суверенітет села, як це робиться в усіх країнах — що не губернія — то суверенна держава.

А навіщо він нам той авторитет, потрібен? Його у нас доволі і так, — висловилося якесь свинарка.

Не авторитет, а суверенітет, — поправив Лука. — Матимемо свій державний, цебто сільський прапор — синьо-зелено-коричневий, свої гроші, позначимо кордони, щоб чужі не заходили, і житимемо демократично, тихо і суверенно, як ховрахи у норах.

Як же тоді буде з самогном? — запитала та ж свинарка. — ні купити, ні продати на сторону...

Це багатьох схвилювало, але Лука Овдійович пообіцяв

побудувати свій «національний» спиртзавод і учасники віче заспокоїлись, перейшовши безпосередньо до виборів парламенту і президента та вироблення декларації про суверенітет.

Дорогі читачі! Не буду далі випробовувати ваше терпіння розповідями про шалену діяльність нестандартного Луки. Може те селі справді вже стало суверенним, незалежним і люди вже сплять там на голих норах та ходять в чім матінка народила, бо порвали усякі зв'язки з «іновірцями», а може створили свою армію, щоб з боєм добувати собі штани і спідниці...

Боюся, що усі ми прийдемо до такого стану, якщо і далі терпимо отаких кашуків та йому подібних. Конче треба усіх їх скликати, припустити, на тому ж, Марксовому чи Петлюрівському, Лігачовському чи ще якомусь полі і скомандувати: «Струнко, головотяпи, Кроком руш до музею тупості і глупоті! Безповоротної!».

І тільки тоді, коли вони займуть там належне місце, як експонати, а лідерами стануть люди розумні, ми зможемо здолати всі наші кризи, зрушити вперед Перебудову і стати в ряді цивілізованих країн.

І. НОВІНСЬКИЙ,

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.